

IN MEMORIAM

IN GENUNCHI IN FAȚA ISTORIEI

Dreptul la nemitare ne face să ne prosternăm în fața memoriei acelor care au făcut România, omaghiindu-le dăruirea neprecuțită în continuare, pentru salvarea țării amenințată cu dispariția.

Masacrele, mai ales dintre 1947 și 1957 rămân în memoria neamului românesc, mai ales că ele au fost cauzate de regimul de exterminare comunist instaurat prin forță de o putere străină ce urmărea cu perseverență diabolică, nu numai subjugarea vecinilor, ci dominația mondială prin orice mijloc.

Noi, cei mai apropiați, "sora cea mică" am cunoscut ceea ce a însemnat, colosul rusesc, l-am simțit în adâncul ființei noastre și l-am categorisit în termeni de groază.

Filosoful român, P.P. Negulescu ne avertiza: "Noi și înspăimântătoare filozofii au apărut pe lume, ca să înțelegem ce înseamnă în termeni de sânge, de ferocitate, credința că statul e totul, iar individul nimic."

Mai mult, un român printre cei mai torturați, nereușind să fie îngenunchiat, făcându-l pe academicianul francez Eugene Ionesco să afirme că "răscumpără joshiciile noastre, slăbiciunile noastre, ei bine, acest Remus Sadina reușind să supraviețuiască handicapat, și-a spus părerea completând pe P.P. Negulescu: "Cel mai sângeros sistem filozofic a fost comunismul, care a durat trei sferturi de veac și a lăsat în urma lui nenumărate gropi comune și o miserie apocaliptică."

Aceste afirmații nu ne mai miră când Lenin punând în practică, cu barbarul sistem, a spus-o fără menajamente:

"...Individul este ceva care trebuie suprîmât. Cel care rezistă va fi suprîmât ca o tumoare malignă. Sângele este cel mai bun îngrășămat oferit de natură..."

În timp ce urmasul-Stalin-ingrăpa ogoarele cu sângele părinților, cel mai mare poet portughez Fernando Pessoa în cronicile politice publicate prin 1930 prevedea dezastrul ce ne aștepta:

"...Comunismul nu este un sistem: este un dogmatism fără sistem -dogmatismul înform al brutalității și disoluției; Dacă tot genul moral și mintal care există în toate creierile ar putea să fie săturat și adunat la un loc, ca să formeze cu el o entitate gigantică, aceasta ar fi comunismul, inamicul suprem al libertății și umanității, așa cum este tot ce doarme în instinctele, la joshiciile existente în fiecare dintre noi.

Comunismul nu este o doctrină, fiindcă este o antidoctrină sau contradoctrină. Tot ce a căutat omul, până astăzi, sub aspect moral și mintal -adică civilizația și cultura-, pe acestea toate el le inversează ca să formeze o doctrină pe care nu o are."

Din nenorocire, am trăit, am văzut și am simțit în ființa noastră și pe trupul nostru această barbarie numită comunism, pe care am denunțat-o, cu fapte, cu cifre, lumii întregi ca să se ferască să ne treacă prin ce am trecut noi.

Slavă Domnului ne-am făcut datoria față de omenire.

Pentru că în acest an comemorăm 60 de ani, după înscenarea dictaturii - a celui 14 Iulie 1947, în prologul expunerii este absolut necesar să amintim că după aceea era de când, omul plin de sânge - ca și stăpânul său -Anrei Văgînachi- a bătut cu pumnul în masa de la Palatul Regal strigând "Valta sunt eu", a sosit după regizarea făcută, trimisul lui I.V.Stalin, ce cele 10 porunci, printre care cea de a 17-a preciza:

"Suprimarea partidelor istorice, prin arestarea,uciderea și răpirea membrilor."

În primul rând erau vizate cei doi președinti ai Partidului Național Țărănesc, -Iuliu MANIU și Ion MIHALACHE-, dintre conducătorii necontestati ai neamului românesc.

Primul care se dovedise un luptător neînfărcat pentru democrație și dreptățile poporului român, scăpat de apăsătorile ungarești care-l voiau capul zdrobit ca la garze, a reușit să supraviețuiască și mentilor care-l învinuiau de colaboreare cu Alianții., Pe 12 Aprilie 1943 iar Ribbentrop îi spunea lui Antonescu că o asemenea trădare nu putea fi pedepsită decât cu moartea. În Germania s'ar fi apăsura de mult un om ca Maniu."

Că răsplată pentru serviciile aduse Țării, au reușit rugii, cu mână românească să-l extermină pe Iuliu Maniu, în țara lui.

Cel de al doilea indicat de ruși era tot Cititor de Țară, ridicat din tranșee înfărgurat în -Pelerina Mihai Viteazul-, era socotit ca un adevărat democrat, adversar al "național socialismului și comunismului, care distrugeau burghezia-culăingura deosebite, că bolșevismul a distrus-o fiziceste, iar nazismul a distrus-o economiceste, politiceste și moraliceste. Și nazismul ca și comunismul sunt tot apa de pădure, amândouă puterile urmărind ori să facă război în țara noastră, ori să se ver împăca pe spinarea noastră... Pri-viți în Spania. Unii au chemat în ajutor bolșevismul, alții fascismul și hitlerismul, iar pământul Spaniei și viața Spaniolilor au devenit câmp de experiment, pentru tunările, tancurile și aeroplă-nele puterilor străine care fac aici repetiția pentru marile răz-boi de mâine.... Este o trădare de patrie să primești aprijin politic, fie de la unii, fie de la alții și astfel să devii instrumentul fie al unuia, fie al altuia din puteri... "Made in Germany", sau "Ma-de in Italy"... Min nationalismul de import nu rămâne decât oțeta politică, pucecele roșu, filozofia... Ciomagul nu coștrăluiește, iar lovitură eteleste... Comunismul înseamnă dictatura minorității..."

Datorită atitudinii ferme de a feri Țara de dictatură străină aflatului neamului românesc, și Ion Mihalache scăpând urmării "echipelor morții" a fost ajutat de "mâna lungă" a Moscovei, care după torturi faguritoare l-a exterminat prin "unelte" românești în tânăra alături de mii de luptători neînfărcați pentru democra-tie.

După sosirea "echipei morții" cu permisiile moscovite, reprezen-tantul Statelor Unite-Surton Berry- a alertat Washingtonul: "Este clar că unul din obiectivele primite de acel guvern (n.a. -Croza-) va fi să lichideze toate elementele pe care comuniștii le numesc fasciste, iar noi americanii, îi numim democrați."

Chiar Winston Churchill care cu 3 luni mai înainte, rându-se pe procente, oziada în Piața Națiunii din București se ceruse moartea lui Maniu, acum, pe 8 Martie 1947, în telegrama trimisă lui Roosevelt, îi scrie: "...Sunt convins că d-voastră ca și mine, veți fi atât de contrariat de recentele evenimente din România, Rugii au reușit să instaleze prin forță și prin declarații faguritoare un guvern minoritar..."

"Profesorii universitari sunt liberi, ca ori ce cetățean, să aibă convingerile lor politice. Ei trebuie să se bucure, ca ori ce cetățean, de libertatea de gândire, de opinie și de vorbire, dar ei nu pot face din sala lor de curs un centru de propagandă politică. Fără aceste libertăți, Universitatea poate deveni o instituție politică sau o agenție de propagandă în serviciul unui partid politic dar nu o instituție cu caracter științific..."

Politica să se oprească la poarta Universității și pentru studenți și pentru profesori, pentru că numai așa se va putea dezvolta o colaborare fructuoasă între studenți și profesori."

Deoarece ministrul Educației naționale -Stefan Voitec- era lipsă, i s'a spus că răspunsul la interpelare i se va comunica.

Si, într'adevăr a primit răspunsul: scoaterea din închisoare pentru atingerea limitei de vârstă și apoi 5 ani arestat la Siget, pe 5 Mai 1950, cu primul lot de 83 de "elemente politice" -care au avut un rol în viața politică a țării-, din totalul de 138 care au trecut pe acolo, în afară de prelații greco-catolici.

Deoarece pe 9 Mai 1947, corespondentul ziarului "New York Times" din Londra, Livia Nasta, comunicase informația că cei 300 de partizani de opoziție înaintaseră Comisiei Aliate de control un Memoriu pentru salvarea de la înăbușire a 253 arestați și internați la Pitesti, și ținea să-l răspândească în străinătate, de-a gânda că...
...Corespondentul va fi condamnat pentru spionaj, la 20 ani, în 1956.

Pe 17 Mai aceia la Biserica Brătianu s'au întâlnit cei trei șefi ai partidelor de opoziție și au discutat despre protestele ce trebuiesc făcute în legătură cu teroarea deplănușită în țară și despre dezaprobarea unor deputați naționali paraziți care împreună cu Gh. Zane se prezentaseră la Parlament de unde și-au ridicat carnetele de C.F.R., intenționând să participe la lucrări.

C.I.C. Brătianu în Memoriul înaintat Regelui, pe 20: Mai 1947 printre altele menționează:

"...În închisoarea de la Pitesti s'au înregistrat că a izbucnit o epidemie de tifos exantematic care a făcut până acum un număr de victime.

Pe lângă această stare de tulburare și nesiguranță la care a loc această acțiune teroristă a guvernului, au obligat mulți de membri ai opoziției să-și părăsească ocupațiile, să se refugieze în casele altora sau chiar în păduri, temându-se să nu fie ridicați în orice moment și închiși laolaltă cu cei arestați până acum. Zilnic se pregătesc noi tabere de concentrare pentru arestați..."

Din cauza atitudinii americanilor care încercau prin aplicarea Planului Marshall să redreseze situația economică a țărilor Europene, o serie de foști colaboracionisti de neamuri înțati în guvernul procomunist, au început să ridice glasul. Tătarușeni și s-au obținut de la vot asupra legii înființării -Oficiilor Industriale-

Ecourile celor ce se petreceau în România s'au auzit în Camera Comunelor de la Londra unde E. Bevin răspundând la interpelarea profesorului Savory (apărătorul popoarelor oprimate), a precizat:

"...Guvernul Majestății Sale s'ate informat perfect despre ce se petrece în România, unde de curând membrii opoziției au fost arestați. Guvernul britanic urmărește cu atenție situația din România. Dacă sunt violări ale art. 3 din Tratatul de Pace, se vor lua măsuri corespunzătoare."

La această afirmație, profesorul Savory a adăugat:

"...guvernul britanic trebuie să țină cont că de luni de zile guvernul român își bate joc de acordurile încheiate la Yalta, Postdam și Moscova și că trebuie să ia măsuri imediate pentru a împie-

dica ca tratatul încheiat de România să nu devină literă moartă."

După zece zile ecoul s'a făcut auzit invers, de data aceasta la București unde Gh. Tătăreanu fiind primul vizat ca Ministru de Externe, și din oportunism, cum îi era caracterul, a înaintat pe 24 Mai, 1947 un Memoriu guvernului, după ce pretindea că l-a văzut și Kavradze, ambasadorul URSS din România și în care menționa:

"...în întreaga țară se ridică împotriva guvernului un val de nemulțumire, care sporește zi de zi și în ultimul timp începe să ia proporții îngrijorătoare... arestările instaurează un regim de neliniște și de nesiguranță și chiar de ură crescândă împotriva întregii noastre guvernări. Sunt arestați oameni absolut nevinovați și din considerente care n-au nici o legătură cu liniștea și ordinea publică... Se duce împotriva poporului german, șvab și sășesc o acțiune de prigoană, care prin urmările ei constituie o slăbire a economiei noastre naționale, o abatere de la obligațiile noastre internaționale și o mare eroare politică... în momentul în care Statele Unite și Marea Britanie își dau mâna pentru ca să ridice poporul german, făcând chiar sacrificii materiale în acest scop, la noi guvernul aplică minorității germane regimul despuierii și prigoanei... Se creează astfel o atmosferă de panică endemică. Într-o astfel de atmosferă nu se poate începe executarea unui plan de consolidare economică, nici de consolidare a statului..."

Pe de altă parte, din informațiile ce le am, rezultă că de pe acum anglo-americanii se pregătesc a-și rezerva atitudinea, punând-o în funcție de modul cum vom respecta obligațiile Tratatului de Pace și în special art. 3 din acest Tratat care se referă la obligațiile de a acorda tuturor cetățenilor țării liberul exercițiu al libertăților fundamentale..."

Era clar că oportunismul lui Tătăreanu se datora temei celor discutate în Camera Comunelor din cauza căroră putea fi socotit pentru a doua oară colaboraționist. Trecutul lui era bine cunoscut în străinătate mai ales că Burton Berry, reprezentatul politic al S.U.A. în România, în telegrama trimisă la Washington pe 18-12-1944 preciza că guvernul Rădescu ordonase arestarea tuturor miniștrilor și subsecretarilor din guvernele între 1937 și 23 August 1944. Printre ei figurau Gheorghe Tătăreanu și Mihail Ralea. Aceștia din urmă se lipse de Petru Groza. Tătăreanu a încercat să facă curte ambasadei rusești. În tatonările consilierului politic din Comisia Aliată de Control, "care este atitudinea lui în problema democrației țării și epurării aparatului de stat de elementele fasciste" foarte cald și sigur pe el a răspuns că această problemă poate fi rezolvată în două ore, o parte dintre ei îi vom băga în pușcărie, pe unii îi lichidăm, pe alții îi deportăm.

Această afirmație o făcea sigur pe el, pe 16 Feb. 1945, ca un avans înaintea venirii lui Vișinschi și constituirii guvernului.

Dacă A.I. Vișinschi, raportează lui Stalin, după prima întâlnire la Moscova, că Pătrășcanu îi declarase că "...Maniu și Brătianu rămân adversari ai apartenenței Basarabiei la Uniunea Sovietică..." și A.P. Pavlov (consilierul politic al URSS) în telefonograma trimisă Moscovei, după audiența cerută de Tătăreanu, comunica declarația deosebită că "speră să-l demaste pe Maniu, ca dușman al Uniunii Sovietice și prin aceasta, să slăbească definitiv influența sa politică." Era clar ce soartă îl aștepta pe Maniu.

În timp ce delatările autohtonilor continuau sub acoperirea asurzitoare a șenilelor tancurilor rusești din București, la Moscova, I.V. Stalin primea telefonograma cuprinzând copia adresată generalului colonel - Ivan Susaïcov, de către reprezentantul militar în Comisia Aliată de Control, generalul - C.V.R. SCHUYLER:

"...Am fost foarte neliniștit de lozincile care au apărut în presă și afișe răspândite, în oraș, în cursul ultimelor câteva zile cerând moartea unor persoane. Am fost și mai mult neliniștit constatând că una dintre aceste persoane era dl. Iuliu Maniu. Lozincile de acest gen, utilizate în timpul acestei perioade de instabilitate politică, incită poporul și stimulează elementele iresponsabile să aplice legile după bunul lor plac. Consider necesar să vă atrag atenția că dl. Maniu este bine cunoscut în Statele Unite și că este considerat un simbol al tuturor elementelor democratice din România. El este cunoscut prin eforturile sale demonstrate pe parcursul întregii sale vieți, pentru îmbunătățirea situației țăranilor din România și asigurarea pentru aceștia a eliberării de asuprire și a libertății cuvântului, care sunt atât de prețioase pentru fiecare popor care iubeste libertatea. Domnul Maniu a dobândit, în special, merite ca urmare a îndelungatei sale opoziții față de guvernul Antonescu în timpul dominației germane în România. Lui trebuie să i se multumească, mai mult decât oricărei alte personalități române, pentru meritul sustinerii relațiilor, în timpul acestei perioade dificile, cu agențiile engleze și americane. Aceste legături au atins punctul culminant prin răsturnarea, cu succes, a dominației germane, la 23 August 1944.... Trebuie să vă informez că sunt convins că, în cazul unui atentat ilegal la viața lui Maniu, reacția opiniei publice din Statele Unite față de Uniunea Sovietică va fi în cea mai mare parte defavorabilă. Sper profund... că veți lua toate măsurile necesare aflate la dispoziția dvs. pentru ca, în continuare, să nu mai fie permise apeluri publice privind măsuri ilegale contra personalităților de stat române și pentru ca securitatea lor personală (în special a d-lui Maniu) să fie asigurată."

Deosebit de semnificativă este și caracterizarea făcută lui Gh. Tătărașcu din raportul ambasadorului Angliei la Moscova-Clark-Keey Archibald-făcut ministrului de externe Ernst Bevin (25-01-1946):

"...Am spus că primul ministru este un pungaș (experimentat de neclintit), dar dl. Tătărașcu, ministrul Afacerilor Externe îl depășește ușor în pungașie. Dr. Groza este un nătărău jovial. I-am putea fierta poate aceasta, însă nu din această cauză dansează cu răvnă și vioiciune la fiecare melodie pe care Vîșinski are grije să i-o fluie. Dl. Tătărașcu, la rândul său, este îmbibat până la buze cu înșelăciune și trădare. Spre deosebire de dr. Groza, el este inteligent, dar inteligența lui nu era suficient de ascuțită pentru a o sfida pe a mea și apelurile pe care le-a făcut la toleranța mea cu cascadele sale de minciuni erau într'adevăr stridente. Sunt obligat, așadar, să mărturisesc credința mea că actualul guvern român are puține intenții de a observa spiritul, în fapt, litera hotărârii de la Moscova....

Nu pot să închei acest raport, fără să spun un cuvânt despre rolul jucat în această tristă poveste de dl. Vîșinski, care în România și-a dobândit porecla bine meritată de "V-3". (referire la bomba secretă pregătită de Hitler pentru distrugerea Angliei după nereușita cu "V.1-2"). El (Vîșinski) a făcut un oarecare efort pentru a ascunde de dl. Harman și de mine faptul că guvernul român a acționat numai la ordinul lui, dar a fost limpede pentru noi, din început, că aceasta era situația... În ciuda repetatelor sale declarații de sinceritate, este evident că el conduce România, întocmai ca pe o provincie a Uniunii Sovietice, iar guvernul este instrumentul său. A fost dureros pentru mine să observ aceste manifestări ale politicii rusești, la marginile sferei sale de influență, atunci când guvernul sovietic susține că nu are alt interes decât de a o vedea pe aceasta în sensul că termenii Armistitiului sunt respectați de o administrație care nu este ostilă.

Am părăsit Bucureștiul, așadar, cu sentimentul de tristețe și profund recunoscător că nu m-am născut în România."

Cu toate că acest Tătăreanu a zguduit citadela afacerilor externe prin infiltrări cu elemente necalificate comuniste, iar cu un an mai înainte dăduse ordin ca toți funcționarii din subordine să voteze cu guvernul, acum, la 30 de ani după revoluția rusă, tovarășii de drum l-au aruncat afară din guvern, înlocuindu-l cu Ana Pauker, printre motive fiind și înaintarea memoriei lui - din luna Mai.

Și ca plata trădării pe pământ să-i fie completă, pe 5 Mai 1950 a fost arestat și trimis la Sighet într-o celulă, lângă Maniu.

EXECUTAREA PORUNCII A 7-a DUPĂ MODELUL RUSESC:

ARESTATI, UCIDETI, RĂPIȚI PRIN ORICE MIJLOACE

Sarcina înscenării operației de lichidare a Partidului Național Tărănesc i-a revenit lui Serghei Niconov numit de Emil Bodnăraș ca Directorul g-ral al S.S.I. (Serviciul secret de informații). Acest Niconov, exmatriculat din Fac. de la Iași pentru activitate comunistă a fost trimis de N.K.V.D. să-și continue studiile la Bruxelles și Marsilia unde a ajuns membru în organizația orășului, a partidului comunist francez. Trimis în România ca șef al unei rețele de spionaj a fost arestat și condamnat trecând prin Caransebeș și Doftana, eliberându-se la 23 August 1944. Și-a schimbat numele, a intrat în slujba lui Bodnăraș, iar soția Nina, a fost numită secretara lui Gheorghiu Dej, prin intermediul NKVD-ului.

Sub noul nume de Sergiu Nicolau și în funcția ce o avea a intrat în legătură cu Mircea Tigoi, zis Zaharia, directorul Direcției de Informații Interne. La această înscenare a mai fost aliat maiorul activ Nicolae I. Popescu, poreclit Băzduc, fost informatorul lui Emil Bodnăraș la Secția II-a de Informații și Contrainformații din Marele Stat Major, propulsat ca Director g-ral al Siguranței Statului. În această poziție fiind, l-a angajat pe Alexandru Nicolschi (fost Boris Grünberg) ca șeful Corpului detectivilor.

Aceștia au fost în grupul care au urzit înscenarea.

Prin intermediul lui Nicolae Popescu au intrat în legătură cu aviatorii Preda Gheorghe și Lustig Romulus care în mai multe se-dințe au fost instruiți cum să procedeze. Cei doi aviatori au complotat împreună cu doctorul Constantin Gafencu și subinginerul Gh. Popescu. Restul preparativelor au intrat într'un scenariu de "comedie bufă", mai ales episodul atacării doamnei Lucia Scridon, care atacată fiind în parcul Ioanid a fost salvată de "mâna ocrotitoare a doctorului Const. Gafencu, ce s'a prezentat ca nepotul lui Grigore Gafencu, reușind astfel să-și facă intrarea într'un cerc apropiat al național tărănistilor, cunoscând pe colegul Vlad Hatieganu, fiul fostului ministru Emil Hatieganu prieten cu Iuliu Maniu.

Plecarea aranjându-se pentru dimineața de 14 Iulie 1944, în continuare Siguranța s'a ocupat de aprobarea planurilor de zbor pentru cei doi aviatori, iar Serviciul Secret de Informații a obținut aprobările de zbor de la Comandamentul sovietic și a făcut recunoașterea terenului.

Nicolschi s'a ocupat în cursul dimineții de Duminică 13 Iulie cu aranjarea "cazării" celor ce urmau să fie arestați, mărindu-l în funcție de creșterea numărului celor ce erau "agătați" de plecare, și de pregătirea veselei în care urma să se servească masa a doua zi, de la restaurantul Mercur.

Deasemenea lui Nicolschi i-a revenit sarcina să trimită telegrame de venirea urgentă a anchetatorilor plecați în concediu, pentru a fi prezenți la datorie (începerea anchetei pe 14 Iulie 1947).

În dimineața de 14 Iulie, Nicolschi împreună cu Tigoi (Zaharia) au precedat, într'un automobil, camionul cu echipa înarmată ce trebuia să opereze arestările.

În jurul orei 6 a sosit primul avion pilotat de Preda Gheorghe și la scurt timp cel de al doilea. Amândouă erau avioane IAR 39, de câte 2 locuri, pilotul și încă o persoană. Trebuiau îmbarcați pe lângă cei doi piloti, încă 10 persoane și o căruță de bagaje.

Numai se punea problema înscenării. Era clară.

După masă, la reconstituire a fost adus un avion militar Junkers, care i-ar fi putut imbarca pe cei zece cu bagaje.

În Ministerul de Interne cei din lotul TUNT-ului arestați, cu 6-7 săptămâni mai înainte, asistam în necunoștiință de cauză, de Duminică Dimineața, până luni după amiază când a fost aresta și Cornel Coposu de la Club, și cunoscând derularea evenimentelor comunicată prin radio, ne-a pus la curent.

Confirmarea înscenării se face chiar de ministrul securității, Ion Țănescu care pe 20 Mai 1969 propune să i se acorde lui Preda Gheorghe o distincție a Republicii Socialiste România, "în semn de prețuire față de contribuția ce a avut-o în acțiunea de prinderea, judecarea și condamnarea celor din grupul de fugari Maniu-Mihalașche, informând organele de partid și de stat în drept, și împreună cu organele de siguranță au acționat pentru zădărnicierea planului de evaziune și prinderea grupului de fugari.

Pe 14 Iulie 1947 când Franța celebra aniversa 156 de ani de la dărmarea Bastiliei, în România se deschideau porțile închisorilor după directivele ministrului de interne: "Am luat măsuri și vom face una, două sau cinci închisori, câte vor fi nevoie pentru ei..." "Deci totul era premeditat și numai după patru zile, în Parlament, Édouard Mezincescu în numele a 33 deputați, numește pentru cine se construiesc temnițele: "Ne luăm angajamentul să luptăm cu toate forțele până la nimicirea definitivă a clicilor reacționare ale lui Maniu, Brătianu și Titel Petrescu."

Se anunța oficial deschiderea drumului spre genocid, iar declarațiile slujgilor moscovite se întreceau în acuzații stupide:

Petru Groza dăduse tonul, "să lichideze toate rămășițele fasciste și reacționare din țară...", iar Gheorghiu-Dej completa, "nu este suficientă arestarea lui Maniu. Noi trebuie să lovim fără cruțare în tot ce s-a strâns în jurul lui Maniu... P.N.T-ul trebuie dizolvat..."

Din șirul lung al impostorilor și veneticilor nu lipsea nici Silviu Brucan care după ce ani de zile strigase -moarte lui Maniu, acum cerea condamnarea "tădătoților și vândătorilor capitalistilor și imperialiștilor". Totul se făcea după modelul sovietic aplicat în țările supuse. Nickola Petkov fusese de trei ori "înformântat" cu anunț mortuar, la intrarea cimitirului din Sofia, înainte de arestare.

ÎNSCENAREA PROCESELOR MONSTRUOASE

Inscenarea arestării nu mai putea fi ascunsă, iar prin deslănțuirea unui uriaș val de arestări în care erau ridicați toți cei ce ocupaseră vreo funcție, de la comună până la județ, urmarea declanșarea unui proces confecționat de guvernul nelegitim, ieșit prin fraudă, minciuni și furtul voinței naționale.

Pe 16 August 1947 când s'a pronunțat condamnarea la moarte prin spânzurătoare a conducătorului bulgar Petkov, acesta le-a strigat: "Eu sunt trimis la moarte din ordinul stăpânului voștri străini, al acelor de la Kremlin..."